

Arrest

nr. 154 411 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juli 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering tot verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot op 5 augustus 2015 om het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2015 in te trekken.

Verzoeker diende op 20 augustus 2015 een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn meerderjarige zus. Deze aanvraag is nog hangende.

"In uitvoering van artikel 52, §4, 509 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.02.2015 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.02.2015 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde mevr. GM, geboren op 27.12.1987, van Kroatische nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 26 van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 21 moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- attest OCMW Olen dd. 15.04.2015 Waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontvangt; hij verblijft in het LOI.*
- geldstortingen uit de periode oktober 2014 - juni 2015: er dient opgemerkt te worden dat deze stortingen werden opgestart na de aankomst van betrokkene in België. Ze tonen dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.*
- attest van VZW Sociaal Bureau dd. 07.01.2015 waaruit blijkt dat deze vanwege BVBA (...) de opdracht kregen om vanaf 01.01.2015 maandelijks €1000 bruto uit te betalen aan de referentiepersoon. Dit document vermeld echter enkel een brutobedrag. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd (loonfiches, fiscale fiches, officiële documenten van de belastingen, ...) waaruit blijkt hoeveel de maandelijkse netto-inkomsten van de referentiepersoon bedragen. Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst dan ook geen afdoende zicht op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan beoordeeld worden of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er dient tevens opgemerkt te worden dat dit attest niet ondertekend is.*
- gezinssamenstelling afgeleverd te Olen dd. 03.02.2015*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om betrokkene effectief financieel ten laste te nemen.

Er dient vermeld te worden dat uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij de afgelopen periode zelf tewerkgesteld was, Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde gezinssamenstelling blijkt weliswaar dat hij momenteel in België op hetzelfde adres als zijn zus is gedomicilieerd; er worden echter geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat dit reeds het geval was in het herkomstland. Bovendien maakt hij geen deel uit van het gezin van zijn zus, wel van het gezin van zijn ouders.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 40ter van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijkt van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.2.1. In het eerste onderdeel heeft de verzoekende partij kritiek op het feit dat door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet verduidelijkt wordt wat het begrip "ten laste zijn" inhoudt. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde moet meedelen op basis van welke stukken het ten laste zijn kan aangetoond worden.

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing blijven op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, zodat moet aangenomen worden dat zulks eveneens geldt voor de interpretatie van het ten laste zijn van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling of voldaan is aan de in artikel 40bis van de vreemdelingenwet gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij volgende documenten werden voorgelegd ter ondersteuning van het ten laste zijn van de referentiepersoon:

- attest OCMW;
- geldstortingen voor de periode oktober 2014 – juni 2015;
- attest van VZW Sociaal Bureau;
- attest van gezinssamenstelling.

Terwijl hieromtrent door de gemachtigde van de staatssecretaris in de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk als volgt overwogen werd:

“- attest OCMW Olen dd. 15/04/2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontvangt ; het verblijft in het LOI.

- geldstortingen uit de periode oktober 2014 – juni 2015: er dient opgemerkt te worden dat deze stortingen werden opgestart ná de aankomst van betrokkene in België. Ze tonen dan ook niet aan dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

- attest van VZW Sociaal Bureau dd; 0701.2015 waaruit blijkt dat deze vanwege BVBA LARA de opdracht kregen om vanaf 01.01.2015 maandelijks €1000 bruto uit te betalen aan de referentiepersoon. Dit document vermeld echter enkel een bruto-bedrag. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd (loonfiches, fiscale fiches, officiële documenten van de belastingen, ...) waaruit blijkt hoeveel de maandelijkse netto-inkomsten van de referentiepersoon bedragen. Op basis van de voorgelegde documenten heeft onze dienst dan ook geen afdoende zicht op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat niet kan beoordeeld worden of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene effectief ten laste te nemen en om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er dient tevens opgemerkt te worden dat dit attest niet ondertekend is.

- gezinssamenstelling afgeleverd te Olen dd. 03.02.2015.”

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op grond van voormelde documenten niet kennelijk onredelijk besloten dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. Terwijl bovendien niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de staatssecretaris dient uiteen te zetten wat de voorwaarden zijn om als ten laste beschouwd te worden, laat de Raad gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan aangenomen worden. Gelet op het feit dat geen wettelijke bewijsregeling is voorgeschreven, dient de gemachtigde elk dossier individueel te beoordelen binnen de marge van diens ruime appreciatiebevoegdheid. Terwijl het aan de verzoekende partij zelf

toekomst in het kader van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. De verzoekende partij kan in dit kader niet dienstig betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze naar voor te brengen.

De verzoekende partij voert nog aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar praktijk aangaande het begrip "ten laste" zou veranderd hebben en een striktere interpretatie zou aanhouden, doch dergelijke kritiek is nergens op gestoeld en kan derhalve niet aangenomen worden.

Het motief dat de verzoekende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon, is een determinerend motief, dat op zich alleen al de bestreden beslissing kan schragen. De kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing, zelfs indien deze onwettig zouden zijn, kan niet tot de vernietiging leiden.

De verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen.

2.2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Tussen meerderjarige broers en zussen is niet zonder meer sprake van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Opdat hiervan sprake zou kunnen zijn, dienen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond te worden, die verschillen van de gebruikelijke affectieve banden.

Relaties tussen broers en zussen, *'do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties'* (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34 ; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoekende partij toont een dergelijke band van afhankelijkheid met haar zus niet in concreto aan. De verzoekende partij slaagt er niet in dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen.

In casu dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC